

Η αγία Σκέπη

Στο παρεκκλήσιο της αγίας Σορού (στην νότια πλευρά του ναού των Βλαχερνών της Κωνσταντινουπόλεως) φυλάσσονταν η εσθήτα, ο πέπλος και μέρος της ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου. Σε μια αγρυπνία αυτού του παρεκκλησίου πήγε ο διά Χριστόν σαλός Ανδρέας με τον μαθητή του Επιφάνιο.

Κατά τα μεσάνυχτα βλέπει ο όσιος Ανδρέας τη Θεοτόκο Μαρία να προχωρεί από τις βασιλικές πύλες προς το θυσιαστήριο. Φαινόταν πολύ υψηλή και είχε λαμπρή τιμητική συνοδεία λευκοφόρων Αγίων. Ανάμεσά τους ξεχώριζαν ο Τίμιος Πρόδρομος και ο Θεολόγος Ιωάννης, που παράστεκαν δεξιά κι αριστερά τη Θεοτόκο. Από τους λευκοφόρους, άλλοι προπορεύονταν και άλλοι ακολουθούσαν ψάλλοντας ύμνους και άσματα πνευματικά.

Όταν πλησίασε στον άμβωνα, είπε ο όσιος στον Επιφάνιο:

- Βλέπεις, παιδί μου, την Κυρία και Δέσποινα του κόσμου;
- Ναι, τίμιε πάτερ, αποκρίθηκε ο νέος.

Η Θεοτόκος εν τω μεταξύ είχε γονατίσει και προσευχόταν για πολλή ώρα. Παρακαλούσε τον Υιό της για τη σωτηρία του κόσμου και έραине με δάκρυα το Άγιο πρόσωπό της. Μετά τη δέηση μπήκε στο θυσιαστήριο, όπου προσευχήθηκε για τους πιστούς που αγρυπνούσαν.

Όταν ολοκλήρωσε τη δέησή της, έβγαλε από την άχραντη κεφαλή το αστραφτερό της μαφόριο με μια κίνηση χαριτωμένη και σεμνή, και καθώς ήταν μεγάλο και επιβλητικό, το άπλωσε σαν σκέπη με τα πανάγια χέρια της επάνω στο εκκλησίασμα. Έτσι απλωμένο το έβλεπαν κι οι δυό τους για πολλή ώρα να εκπέμπει δόξα Θεϊκή. Όσο φαινόταν εκεί η Κυρία Θεοτόκος, φαινόταν και η ιερή εσθήτα να σκορπίζει τη χάρη της. Όταν εκείνη άρχισε να ανεβαίνει στον ουρανό, άρχισε και η θεία Σκέπη να συστέλλεται λίγο-λίγο και να χάνεται.

Αυτή η οπτασία, που με τη μεσιτεία του οσίου Ανδρέου είδε και ο Επιφάνιος, έγινε

αφορμή να καθιερωθεί η εορτή της αγίας Σκέπης (1 ή 28 Οκτωβρίου).

(Ήσσιος Ανδρέας ο σαλός).

Η εναέρια προσευχή

Η πριγκίπισσα Ε.Σ. είχε ένα ανηψιό που υπόφερε από τέτοια αδυναμία, ώστε δεν μπορούσε να περπατήσει μόνος του. Τον έφερε λοιπόν με φορείο στο Σάρωφ και τον οδήγησε στον όσιο Σεραφείμ.

Ο στάρετς εκείνη την ώρα στεκόταν στην πόρτα του κελλιού του, σαν να περίμενε τον άρρωστο. Αφού μπήκαν μέσα, του είπε:

- Θα προσευχηθούμε και οι δύο, χαρά μου, κι εσύ κι εγώ. Πρόσεξε όμως! Θα μείνης ξαπλωμένος όπως είσαι και δεν θα γυρίσης από το άλλο πλευρό.

Ο νέος έμεινε πολλή ώρα σ' αυτή τη θέση, μέχρι που εξαντλήθηκε η υπομονή του και θέλησε από περιέργεια να δει τι κάνει ο όσιος. Γυρίζει λοιπόν και βλέπει τον άγιο να προσεύχεται μετέωρος, στον αέρα! Ήταν τόσο ξαφνικό και ασυνήθιστο το θέαμα, που έβαλε τις φωνές.

Ο στάρετς τελείωσε την προσευχή, πλησίασε τον άρρωστο και του είπε:

- Τώρα λοιπόν θα πης σε όλους ότι ο Σεραφείμ είναι ένας άγιος και προσεύχεται στον αέρα... Πρόσεξε! Μέχρι να πεθάνω, μην πης σε κανένα αυτό που είδες, διαφορετικά θ' αρρωστήσεις πάλι.

Ο νέος σηκώθηκε από το κρεβάτι. Στηριζόταν βέβαια σε άλλους, αλλά βγήκε από το κελί περπατώντας. Στον ξενώνα τον πολιόρκησαν με ερωτήσεις:

- Τι σου έκανε, τι σου είπε ο π. Σεραφείμ;

Προς γενική όπως κατάπληξη δεν τους είπε ούτε λέξη. Στην Πετρούπολη έφθασε τελείως υγιής! Μετά από καιρό, αφού πληροφορήθηκε ότι ο όσιος εκοιμήθη, φανέρωσε την εναέρια προσευχή του αγίου.

(Όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ).

Η κόρη του επισκόπου

Ο Άγιος Σπυρίδων (επίσκοπος Τρεμθούντος- Κύπρου) είχε εξαιρετικά ενάρετη κόρη, που λεγόταν Ειρήνη. Κάποιος γνωστός τους εμπιστεύτηκε στην Ειρήνη ένα πολύτιμο κόσμημα. Εκείνη, για να το ασφαλίσει καλύτερα, το έκρυψε στη γη. Σε λίγο όμως καιρό εκοιμήθη τον αιώνιο ύπνο.

Μετά από αρκετό καιρό έρχεται εκείνος που της εμπιστεύθηκε το κόσμημα, και μη βρίσκοντας την κόρη, άρχισε να το ζητά από τον πατέρα. Ο Άγιος Σπυρίδων δεν ήξερε τίποτε για το κόσμημα. Λυπημένος όμως για τη ζημιά του ανθρώπου εκείνου, πήγε στον τάφο της και παρακάλεσε τον Θεό να επικοινωνήσει μαζί της πριν από τη μελλοντική κοινή ανάσταση.

Και πραγματικά, η ελπίδα του δεν ματαιώθηκε. Ζωντανή η κόρη παρουσιάσθηκε στον πατέρα της. Του φανέρωσε που βρισκόταν κρυμμένο το κόσμημα και πάλι εξαφανίσθηκε.

Ο Άγιος Σπυρίδων βρήκε το κόσμημα και το επέστρεψε στον κάτοχό του.

Όταν ο Μητροπολίτης Χίου Παντελεήμων Φωστίνης (+1962) ήταν ιεροκήρυκας Αττικής, πήγε κάποτε να λειτουργήσει στο φθισιατρείο της "Σωτηρίας".

Εκεί του έφεραν οι νοσοκόμοι μια μεγάλη πιατέλα με πολλά κουταλάκια.

-Τι τα φέρατε αυτά; τους ρώτησε.

-Μας είπαν οι γιατροί να κοινωνήσετε με αυτά τους ασθενείς, αρχίζοντας από τους πιο ελαφρά και προχωρώντας στους πιο βαριά

-Δεν χρειάζονται αυτά, απάντησε με πίστη ο ιερέας. Έχω την Αγία Λαβίδα.

Πραγματικά, στη Θεία Λειτουργία κοινωνήσε κανονικά τους ασθενείς και ύστερα πλησίασε την Ωραία Πύλη για να καταλύσει. Το έκανε αυτό για να τον βλέπουν όλοι, και να μάθουν οι γιατροί ότι η Θεία Κοινωνία είναι φωτιά που καίει τα πάντα.

«Ως φλόξ πυρός».

Ο Όσιος Σέργιος του Ραντονέζ (= 1392) είναι ο ιδρυτής της περίφημης Λαύρας της Αγίας τριάδος, στο Ζαγκόρσκ της Μόσχας, κι ένας από τους πιο αγαπημένους αγίους του ρωσικού λαού.

Κάθε φορά που λειτουργούσε, τον αξίωνε ο Θεός να έχει συλλειτουργό έναν άγγελο. Κάποτε ο π. Συμεών, που υπηρετούσε σαν εκκλησιαστικός, είδε μια φλόγα να βγαίνει από την αγία τράπεζα και να περιβάλλει τον όσιο. Τον είδε ολόκληρο λουσμένο σ' αυτό το υπερκόσμιο φως.

Όταν ο όσιος ετοιμάστηκε να μεταλάβει, η φλόγα υψώθηκε, μαζεύτηκε σαν ένα πέπλο και βυθίστηκε στο άγιο ποτήριο. Αφού κοινωνήσε, απομακρύνθηκε από την αγία τράπεζα και ρώτησε τον κατάπληκτο μοναχό:

- Γιατί, παιδί μου, φαίνεσαι τόσο ταραγμένος;
- Αξιώθηκα, γέροντα, να δω τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να σε περιβάλλει!...

Τότε ο όσιος του είπε επιτακτικά:

- Όσο ζω, να μη φανερώσεις σε κανένα αυτό που είδες!.

Θαυμαστές αλλοιώσεις

«Όταν κοινωνώ τους ανθρώπους», διηγόταν χαρακτηριστικά ο μακαριστός γέροντας Ιάκωβος, «ποτέ δεν κοιτάζω τα πρόσωπά τους. Μερικές φορές όμως μου λέει ο λογισμός να τα κοιτάξω. Τότε βλέπω μερικά πρόσωπα να έχουν μορφή σκύλου, πιθήκου ή άλλων ζώων. Είναι φοβερή η μορφή τους. Βλέπω όμως και μερικά ήρεμα και ιλαρά που μετά τη θεία μετάληψη λάμπουν σαν τον ήλιο».

Μια φορά του είπε κάποιος συλλειτουργός του:

- Μ' έκαψε η θεία Κοινωνία!...
- Εγώ, απάντησε ο γέροντας, δεν αισθάνθηκα να με καίει.

Αντίθετα, ζούσε τόσο έντονα τη μέθεξη του δεσποτικού Σώματος, ώστε

ανακαινιζόταν ψυχικά και σωματικά.

- Σήμερα που κοινωνήσες, είπε σ' ένα πνευματικό του παιδί, βλέπεις πως αισθάνεσαι; Εγώ αισθάνομαι έτσι πάντοτε. Ο Χριστός βρίσκεται μέσα μου πάντα.

Θεραπεία μικρού παιδιού

Για την θεραπευτική ενέργεια των αχράντων Μυστηρίων διηγείται και ο Δημήτριος Γκαγκαστάης (1902-1975) το ακόλουθο περιστατικό:

«Τον Αύγουστο του 1961 έφεραν από το χωριό Ελληνόκαστρο ένα παιδί τριών ετών, πολύ ανήσυχο. Δεν ησύχαζε καθόλου νύχτα-μέρα. Στην εκκλησία δεν ήθελε να πηγαίνει. Λειτουργήσα για χάρη του στους Ταξιάρχες. Εκείνο όμως δεν ήθελε να μπει στο ναό. Φώναζε και έκλαιγε δυνατά. Το έδεσαν σε ένα στασίδι. Βγαίνοντας για τη μεγάλη είσοδο, πέρασα με τα άχραντα Μυστήρια από πάνω του. Αμέσως τότε ησύχασε και κοιμήθηκε μέχρι το τέλος. Αφού το κοινωνήσα, έφυγε ήσυχο και χαρούμενο. Από τότε ο παππούς του έρχεται κάθε χρόνο και κάνει λειτουργία στους Ταξιάρχες».

Η τιμωρία του Τούρκου

Μια νέα οσιακή μορφή από τα Φάρασα της Καππαδοκίας, γνωστή στην πατρίδα του με την προσωνυμία «Χατζεφέντης», είναι ο όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης (1840-1924).

Οι Φαρασιώτες διηγούνται πολλά θαυμαστά γεγονότα, που σχετίζονται με τον όσιο.

Κάποτε στα Φάρασα, τη μέρα της Αναστάσεως, μπήκε ένας Τούρκος λήσταρχος στην εκκλησία, την ώρα που τελούσε ο όσιος τη θεία λειτουργία. Μόλις είδε τον Τούρκο αρματωμένο και αδιάντροπο μέσα στο ναό, τον ειδοποίησε να φύγει αμέσως. Εκείνος όμως δεν έδωσε σημασία. Ο όσιος συνέχισε ατάραχος τη θεία λειτουργία.

Όταν βγήκε για τη μεγάλη είσοδο, τον είδε ο Τούρκος να μην πατάει στη γη, αλλά να περπατάει στον αέρα. Βλέποντας αυτό το θαύμα, άρχισε να τρέμει. Έκανε να φύγει, μα δεν μπορούσε, γιατί ένιωθε δεμένος μ'ένα αόρατο σχοινί.

Ο όσιος, αφού μπήκε με τα Άγια στο ιερό, έκανε νόημα στο Τούρκο να φύγει. Πραγματικά, την ώρα εκείνη ο λήσταρχος ένιωσε λυμένος. Τρέμοντας ολόκληρος, βγήκε έξω κι έπεσε κάτω σαν νεκρός.

Όταν τέλειωσε η λειτουργία, βγήκε ο λειτουργός από το ναό, πλησίασε τον Τούρκο, τον σήκωσε κι έτσι εκείνος μπόρεσε να στηριχθεί στα πόδια του. Ύστερα του έκανε αυστηρή παρατήρηση, του έδωσε πέντε γρόσια και τον άφησε να φύγει υγιή, αλλά κατατρομαγμένο.

Ο πλανεμένος αναχωρητής

Κάποιος αναχωρητής, από αμάθεια πιο πολύ, δεν ήθελε να παραδεχθεί πως ο άγιος

Άρτος που μεταλαμβάνουμε είναι το Σώμα του Κυρίου.

Οι γέροντες της Σκήτης, όταν το έμαθαν, τον κάλεσαν και τον κατήχησαν με την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας για τα άχραντα Μυστήρια. Εκείνος όμως επέμενε στην πλάνη του. Οι πατέρες τον άφησαν, αλλά προσευχήθηκαν να τον φωτίσει ο θεός, ώστε να καταλάβει την αλήθεια.

Μια Κυριακή ο αναχωρητής συμμετείχε στη θεία λειτουργία από το άγιο βήμα του ναού της Σκήτης. Τη στιγμή που ο ιερέας πήρε στα χέρια του το πρόσφορο για να προσκομίσει, ο πλανεμένος μοναχός είδε κατάπληκτος ένα βρέφος ξαπλωμένο πάνω στην αγία τράπεζα. Κι όταν άρχισε να διαμελίζει τον Άρτο, φάνηκε άγιος άγγελος πάνω από το θυσιαστήριο, κρατώντας στο χέρι του ένα μαχαίρι. Συγχρόνως με τον ιερέα διαμέλισε κι αυτός το θείο Βρέφος κι έχυσε το Αίμα Του στο άγιο ποτήριο.

Ο αναχωρητής ταραχθηκε. Μα ύστερ' από λίγο, όταν πήγε να κοινωνήσει, συνέβη κάτι πιο φοβερό. Είδε μέσα στο άγιο ποτήριο ανθρώπινη σάρκα βαμμένη στο αίμα. Κλαίγοντας τότε ομολόγησε την πλάνη του και παρακάλεσε τον Κύριο να σκεπάσει με τη χάρη Του τα θεία Μυστήρια, για να τολμήσει να κοινωνήσει. Πραγματικά, μέσα στο άγιο ποτήριο είδε πάλι ψωμί και κρασί, από τα οποία μετέλαβε ευχαριστώντας το Θεό.

Νίκη κατά των δαιμόνων

Η έρημος δεν είναι μόνο καταφύγιο των φιλήσυχων μοναχών. Είναι και τόπος εξορίας των δαιμόνων, που στήνουν στους αγωνιστές του Χριστού τις πιο φοβερές παγίδες.

Η τοποθεσία Μελανά ήταν ο τόπος όπου ασκήθηκε ο όσιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης (10ος αι.). Ο διάβολος αγωνίσθηκε μεθοδικά για να τον εκτοπίσει από κει, αλλά δεν τα κατάφερε. Έτσι ο όσιος ετοιμαζόταν για την οικοδομή του μοναστικού συγκροτήματος της Μεγίστης Λαύρας.

Όταν όπως άρχισε η οικοδομή, ό,τι έχτιζαν οι οικοδόμοι τη μέρα, το γκρέμιζαν οι δαίμονες τη νύχτα.

Εμφανίζεται τότε η Κυρία Θεοτόκος στον όσιο Αθανάσιο και του λέει:

- Για να προχωρήσει το έργο, πρέπει να χτίσεις σε μια μέρα ένα ναύδριο, κι εκεί να τελεστεί την ίδια μέρα θεία λειτουργία.

Πραγματικά, μέσα σε μια μέρα χτίστηκε και λειτουργήθηκε ένας ναός αφιερωμένος στους αγίους αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό. Κι ήταν τόσο μικρός, που μόλις χωρούσαν ο λειτουργός στο ιερό και τέσσερα-πέντε άτομα στον υπόλοιπο χώρο.

Έτσι λοιπόν, με τη χάρη της θείας λειτουργίας, έφυγαν οι δαίμονες και προχώρησε η οικοδομή της Λαύρας.

Θαύματα Αγίου Νεκταρίου

Λίγα Χρόνια μετά τη κοίμησή του, στα 1939, φέρανε στο μοναστήρι ένα δαιμονισμένο. Τον πήγαν στον τάφο του Δεσπότη. Τότες δεν υπήρχε τα εκκλησιάκι πάνω από τον τάφο. Κι ο τάφος ήταν χαμηλός. Το πεύκο μόνο ήταν κοντά. Οι παπάδες λοιπόν μνημονεύανε το δαιμονισμένο και τότε διαβάζανε πάνω στον τάφο. Τον κρατούσαν δεμένο με αλυσίδες δύο χωροφύλακες και δύο ναύτες. Δεν μπορούσαν να τον κάνουνε καλά. Τους συντάραζε. Χάλαγε ο κόσμος. Μια στιγμή λοιπόν, ο δαιμονισμένος άρχισε να φωνάζει τόσο δυνατά, που φοβηθήκαμε όλοι: «Άγιε Νεκτάριε, μ' έκαψες». Φώναζε το δαιμόνιο που ταλαιπωριόταν από τον Άγιο. Σε λίγο, ο άνθρωπος έπεσε σα νεκρός. Αυτό ήταν. Θεραπεύτηκε! Σηκώθηκε και με δάκρυα στα μάτια προσκύνησε τον τάφο, λέγοντας και ξαναλέγοντας: «Άγιε Νεκτάριε, μ' έσωσες, σ' ευχαριστώ!»

Άλλη μια φορά, φέρανε μια κοπέλα δαιμονισμένη. Ούρλιαζε σαν το θεριό. Όλοι όσοι ήμασταν γύρω-τριγύρω, φοβόμασταν. Το πρόσωπό της ήταν αγριωπό σαν αγρίμι. Την ώρα που βγαίνανε τα Άγια, έγινε καλά. Μέραψε. Γαλήνεψε η μορφή της. Έγινε πεντάμορφη. Κλαίγαμε όλοι μας. Βάραγαν οι καμπάνες.

Κάποιοι νέος διηγόταν:

«Είμαι Πειραιώτης. Μόλις επέστρεψα από το αλβανικό μέτωπο. Κινδύνεψα. Δίπλα μου ακριβώς, έπεσε μια οβίδα. Άνοιξε ολόκληρο πηγάδι. Εκείνη τη στιγμή, έρχεται αστραπιαία ένας παπάς – που βρέθηκε; - και μου δίνει μια γερή σπρωξιά. Μ' έριξε στο χώμα, αντίθετα από την οβίδα. Γλίτωσα, κυριολεκτικά από θάυμα. Όταν γύρισα στο Πειραιά, άρχισα να ρωτώ γνωστούς παπάδες και να κοιτάζω φωτογραφίες ιερωμένων, για να βρω τον παπά μου μ' έσωσε. Εκείνος, μόλις μ' έσπρωξε, εξαφανίστηκε. Ταραγμένος όπως ήμουν, ούτε που μου ' κοψε να τον αναζητήσω εκείνη τη στιγμή. Ανάμεσα στις φωτογραφίες που μου δείξαν, ήταν και μια του Αγίου Νεκταρίου. Αυτός είναι! Φώναξα ανατριχιασμένος. Γι' αυτό έρχομαι στο μοναστήρι. Ήθελα κι εγώ, κάτι να προσφέρω στο μοναστήρι του. Ρώτησα κι έμαθα ότι έσπασαν τα κεραμίδια τους και δεν είχαν χρήματα οι μοναχές να τα επισκευάσουν. Ανέλαβα εγώ. Θα τα κάνω καινούργια απ' την αρχή. Γι' αυτό πηγαίνω. Είναι η δεύτερη φορά. Όταν πρωτοπήγα, με υποδέχτηκαν οι μοναχές, δίχως να με γνωρίζουν. «Ήρθατε για τα κεραμίδια;» με ρώτησαν! Τα' χασα. Δεν είχα πει τίποτα σε κανένα. Βλέποντας την απορία μου, μου είπαν: « Ήρθε χτες βράδυ χαρούμενος ο Δεσπότης μας (σ.σ. ο Άγιος) και μας το είπε!...»».

Αυτά μου διηγήθηκε το παληκάρι. Ανεβήκαμε όλοι μαζί στο μοναστήρι. Πήγα στον τάφο, γονάτισα κι άρχισα να κλάιω με λυγμούς. Εκείνη τη στιγμή μια υπέροχη μυρωδιά γιασεμιού απλώθηκε. Άρχισα να ψάχνω μέσα στην αυλή την κρεβατίνα με το γιασεμί. Η Γερόντισσα Παρασκευή με ρώτησε τι ψάχνω. Όταν της εξήγησα, μου είπε: «Δεν έχουμε γιασεμί στο μοναστήρι. Ούτε βασιλικό. Σε υποδέχτηκε ο Άγιος, παιδί μου!». Από τότε, πίστεψα πιο δυνατά στη χάρη του.

Ο Δεσπότης ήταν άγιος από ζωντανός. Ένα πρωί, ήρθε μια πλουσιοπάτη οικογένεια από τις κυκλάδες. Οι γονιοί κι ένα κορίτσι. Τη μικρή την είχαν πάει στην Αγγλία. Την εξέτασαν οι γιατροί και είπαν ότι, άμα γίνει δεκατριών χρονών θα πεθάνει. Το λοιπόν, ξαναπήγαν το παιδί στην Αγγλία, για δεύτερη φορά. Τίποτα. Ήρθαν και πάλι άπρακτοι στο νησί τους. Τότε η μάνα του παιδιού είδε στον ύπνο της το Δεσπότη τον Άγιο Νεκτάριο. Της είπε:

- Παντού το πήγατε το παιδί, παντού το γυρίσατε. Φέρτε το και στο σπίτι μου, στην Αίγινα. Με λένε Νεκτάριο. Μην το ταλιπωρείτε. Αυτό είναι όπως το γέννησες, ολόκαλο!...

Γι αυτό ήρθαν στην Αίγινα. Τους πήγα στο μοναστήρι. Κάνανε λειτουργία και κοινωνήσανε από το Δεσπότη. Εκείνος το σταύρωσε και τους είπε ότι ο Θεός θα το κάνει καλά. Φύγανε οι άνθρωποι. Ύστερ' από λίγο καιρό, νά'σου κι ήρθανε πάλι. Το κορίτσι τους ήταν πεντάγερο. Με βρήκανε στην αγορά και σαλτάραν πάνω στην καρότσα να τους πάω στο μοναστήρι. Κάνανε πάλι λειτουργία. Κλαίγανε και γελούσανε μαζί, απ' τη χαρά τους. Ο Δεσπότης το θεράπευσε το παιδί.

...Αμέτρητα θαύματα γίνονταν από τότε (όταν ζούσε). Δαιμονισμένοι λυτρώνονταν, άρρωστοι θεραπεύονταν, χίλια δυό. Τα μαθαίναμε όλοι οι Αιγινήτες και σταυροκοπιόμασταν. Πολλά, πολλά... Μόνο που τον έβλεπες, αισθανόσουν πως ήταν θαυματουργός. Γαλήνια η μορφή του. Πράος, γλυκός. Άνθρωπος με πνεύμα Θεού.

...Τρέχω στο κελί του Αγίου. Μόλις μπήκα στην τραπεζαρία του, βλέπω την εσωτερική πόρτα ανοιχτή. Αυτό που αντίκρυσσα στη συνέχεια – όπως θα καταλάβετε με άφησε άναυδη. Με γέμισε θαυμασμό. Ο Άγιος δεν πατούσε στο πάτωμα! Στεκότανε στον αέρα, δύο σπιθαμές πάνω από το έδαφος! Τα χέρια του ήσαν υψωμένα προς το εικονοστάσιο του, στην Παναγία και προσευχόταν. Το πρόσωπό του είχε υποστεί μιαν αλλοίωση. Πρόσωπο Αγίου. Όταν είδα αυτό το θαύμα, συγκινήθηκα βαθύτατα...

...Όταν γύρισα το 1920 από τη Μικρασιατική οπισθοχώρηση, έμαθα πως λίγες ημέρες πριν, μια φτωχιά γυναίκα πήγε ξυπόλητη στο μοναστήρι. Μόλις την είδε ο Άγιος, έβγαλε τις παντόφλες του και τις έδωσε. Ύστερ' από λίγο, πήγε με άλλη φτωχιά που πείναγε. Λέει τότε ο Άγιος στις Γερόντισσες:

- Δώστε της να φάει.
- Δεν έχουμε τίποτα, Σεβασμιώτατε, εκτός από λιγοστό ψωμάκι.
- Να το δώσετε αμέσως τους είπε ... κι έχει ο Θεός!...

Το πρωί, νά'σου ένας πλούσιος με δύο γαϊδουράκια, φορτωμένα ρύζι, ζάχαρη, μακαρόνια, αλεύρι. Δωρεά στη μονή.το ξέρω, γιατί βοήθησα στο ξεφόρτωμα. Θυμάμαι, γύρισε ο Άγιος εκείνη τη στιγμή και λέει με σημασία στην ηγουμένη:

- Γερόντισσα, έχει ο Θεός...

Κι έκανε το σταυρό του.

... Άλλη μια φορά, πήγανε χωρικοί από τον Κοντό και του είπαν ότι με την ανομβρία θα πάθουνε πολλές ζημιές. Ο Άγιος έκανε δέηση και άρχισε αμέσως δυνατή βροχή! Τα θυμάμαι πολύ καλά.

- Τι ευλογία, γιαγιά, να ζήσει στο νησί σας ο Άγιος Νεκτάριος!...

Άκου δω. Παντού γίνανε του κόσμου τα εγκλήματα. Κάψανε τα Καλάβρυτα, κάψαν τα χωριά όλα. Εδώ, δεν εράγισε ούτε πέτρα. Δεν άνοιξε μύτη. Για τη χάρη του Αγίου. Μιλώ για την Κατοχή. Ο γερμανός διοικητής Αθηνών, έλεγε ότι άμα περνάγανε τ'αεροπλάνα τους και πήγαιναν στην Κρήτη, δεν βλέπανε την Αίγινα. Ούτε καταχνιά ήταν, ούτε τίποτα. Κι όμως!μ Αίγινα πουθενά. Τη σκέπαζε ο Άγιος. Από τον καιρό που ήρθε ο Άγιος στον τόπο μας, πάμε από το καλό στο καλύτερο

Ως εκ θαύματος. Ανεύρεσις απολεσθέντος υιού

Την παρελθούσαν εβδομάδα, κατά τον μεταξύ Μερσίνης και Κύπρου πλουν, έλαβε χώραν εν τω ατμοπλοίω, εν ώ εταξίδευον και ημέτεροι συμπατριώται εκ Καϊμακλίου επιστρέφοντες εκ Μερσίνας εις Κύπρον, συγκινητικώτατον δράμα οφειλόμενον εις θαύμα προνοίας Θείας μάλλον ή εις τυχαίαν σύμπτωσιν, όπερ εν λεπτομερείαις έχει ως εξής: Γυνή τις εξ Αλλαγιάς, Ελληνίς Ορθόδοξος, προ δεκαεξαετίας απώλεσε τον δωδεκαετή υιόν της, εις μάτην δε επί έτη πολλά αναζητούσα αυτόν ουκ έπαυσε θρηνούσα την συμφοράν της μηδεμίαν ανακούφισιν και παρηγορίαν ευρίσκουσα εν τω κόσμω. Εις τοιαύτην ευρίσκετο κατάστασιν, ότε, προ ολίγων εβδομάδων, είδε καθ' ύπνους άνθρωπόν τινα ονόματι Ανδρέαν, όστις διεβεβαίου αυτήν ότι θα ανεύρη τον απολεσθέντα υιόν. Φιλόθρησκος και ευσεβής μετά πίστεως απέβλεπεν εις τον καθ' ύπνους παρουσιασθέντα Ανδρέαν, ως τον Απόστολον Ανδρέαν, εφ' ώ και ήρχετο εις Κύπρον την παρελθούσαν εβδομάδα διά προσκύνημα εις την Μονήν του Αποστόλου Ανδρέου μετά πίστεως ότι θα ανεύρισκε τον απολεσθέντα υιόν, ότε κατά τον πλουν, μετά θρήνων διηγείτο εις τους διερωτώντας αυτήν τα κατά την συμφοράν της και το όνειρον. Μεταξύ των επιβατών ήσαν και τινες Δερβίσαι, ών εις μετά πολλού ενδιαφέροντος και παθητικοτάτης στάσεως παρηκολούθει την δυστυχή γυναίκα, ήν και πλησιάσας ιδιαιτέρως και λεπτομερέστερον μαθών τα κατ' αυτήν ανεγνώρισεν αυτήν ως μητέρα του και εαυτόν ως υιόν της επιδείξας και το γνωστόν τη μητρί αυτού επί του προσώπου σημείον, εξ ου η μήτηρ εβεβαιώθη ότι είχεν ενώπιόν της τον προσφιλή υιόν της. Η συγκινητική σκηνή της αναγνωρίσεως βεβαίως δεν περιγράφεται διά λόγων, αλλά ούτε επί νεκραναστάσει δύναται να υπάρξη τόση χαρά, θερμότατοι δε και διαρκείς υπήρξαν οι ασπασμοί και αι περιπτύξεις, καθ' άς και εξηγήθη η απώλεια του αρπαχθέντος υπό Τούρκων εξισλαμισθέντος και εκπαιδευθέντος εις Τουρκικόν Ιεροσπουδαστήριον. Ο φιλόστοργος υιός αμέσως απέβαλε το δερβισικόν της κεφαλής κάλυμμα, καθώς και την ενδυμασίαν, ξυρισθείς υπό ενός των ημετέρων συμπατριωτών, οίτινες παρόντες εις την συγκινητικήν σκηνήν μετέσχον της χαράς και εκοινώνησαν του ενθουσιασμού, εξεδήλωσε δε εαυτόν χριστιανόν, πιστόν της μητρός του τέκνον και περιεβλήθη χριστιανικήν ενδυμασίαν. Ήδη ευρίσκεται εις Κύπρον μετά της μητρός του εις την Μονήν του Αποστόλου Ανδρέα, όθεν βραδύτερον θα διέλθωσιν εκ Λευκωσίας διά να μεταβώσιν εις Κύκκον. (Φωνή της Κύπρου, 24/6.4.1912).

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

- «Ο αγ. Αμβρόσιος, μεταβαίνοντας από την έδρα του στη Ρώμη, νυκτώθηκε στο

δρόμο και τον φιλοξένησε πλουσιοπάροχα κάποιος άρχοντας. Το πρωί ο άγιος τον ρώτησε, αν πέρασε καμιά θλίψη στη ζωή του, αυτό το έκαμε, γιατί είδε ότι είχε ανυπολόγιστο πλούτο. Ο άρχοντας απάντησε: «Με τις ευχές σου, δέσποτα άγιε, ποτέ ο Θεός δε με λύπησε, ούτε με ζημίωσε καθόλου, ούτε ξέρουμε τι είναι ασθένεια. Μάλιστα μας χάρισε πλούτο, δόξα, τέκνα και κάθε αγαθό».

Ακούγοντας αυτά ο άγιος δάκρυσε και είπε ιδιαιτέρως στους συνοδούς: «Πάμε να φύγουμε αμέσως απ' αυτό το καταραμένο αρχοντικό, προτού ξεσπάσει η οργή του Θεού». Και επειδή εκείνοι δεν έδειχναν να βιάζονται, τους το ξανάπε εντονότερα. Μόλις απομακρύνθηκαν άνοιξε η γη και κατάπιε το αρχοντικό με όλη την οικογένεια».

Ο άγιος Διονύσιος ο Ζακύνθου συγχωρεί στο εξομολογητήριό του τον φονέα του αδελφού του!

Ο μακαριστός πατήρ Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, αυτή η φωτερή, σύγχρονη φυσιογνωμία της Εκκλησίας της Ελλάδος, όταν ταξίδευε εκτός Αθηνών προς την Καλαμάτα (και αυτό γινόταν σπάνια) μέσα στην παραδειγματική πτωχεία του, άφηνε στο κεντρικό συρτάρι του γραφείου του δεκαπέντε μέχρι είκοσι χιλιάδες δραχμές και ένα σημείωμα που έγραφε στον υποψήφιο διαρρήκτη στην οδό Μακεδονίας με τις πολλές και συχνές ληστείες: “Χρήματα ή άλλα πολύτιμα αντικείμενα δεν υπάρχουν πουθενά στο διαμέρισμα. Πάρτε αυτά τα χρήματα και ο Θεός μαζί σας” (“Ορθόδοξη Μαρτυρία”, αρ. 59).

Ο π. Επιφάνιος το έκανε αυτό αγαπώντας χριστιανικά μέχρις αυτοθυσίας. Και για να διασώσει από πιθανές βεβηλώσεις ιερά μικροαντικείμενα στο απέριττο εικονοστάσι του φτωχικού του σπιτιού ασήμαντης υλικής αξίας, ανυπολόγιστης όμως πνευματικής.

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Μια ενδιαφέρουσα αναφορά για τη Μονή της Παναγίας της Σαλαμιώτισσας υπάρχει στο βιβλίο HISTORIC CYPRUS του RUPERT GUNNIS, ο οποίος φαίνεται ότι είχε επισκεφθεί τη Μονή αρχές του 20ού αιώνα. Αφού κάνει μια μικρή αναφορά όσον αφορά στην τοποθεσία και στην εσωτερική κατάσταση του Ναού μάς διασώζει το πιο κάτω περιστατικό.

Γύρω στη Μονή υπήρχε αριθμός μεγαλόπρεπων δρυών, οι οποίοι ήταν ιερά δέντρα αφιερωμένα στην Παναγία και τα οποία δεν επιτρεπόταν να κόβονται.

Δέκα περίπου χρόνια προηγουμένως, δηλαδή γύρω στο 1920, ένας κάτοικος του χωριού ήταν αποφασισμένος να κόψει ένα απ' αυτά. Η Παναγία τού παρουσιάστηκε τρεις φορές στον ύπνο του, προειδοποιώντας τον να μην προχωρήσει σε υλοποίηση της απόφασής του. Δυστυχώς ο άνθρωπος αυτός σκληρύνοντας την καρδιά του, ένα πρωί μαζί με τους δύο γιους του έκοψαν έναν από τους μεγαλύτερους δρυς.

Όχι πολύ πριν το βράδυ μαζί με τους γιους του φόρτωσαν τα ζώα τους με ξύλα και ξεκίνησαν να επιστρέψουν στο χωριό. Έκαναν μόνο μερικά βήματα, όταν δύο οχιές εμφανίστηκαν ξαφνικά μέσα από τα χόρτα και επιτέθηκαν στο μεγάλο γιο με αποτέλεσμα να πεθάνει το ίδιο βράδυ. Μέσα στον ίδιο χρόνο πέθανε και ο άλλο γιος του, από μια μυστήρια και καταθλιπτική ασθένεια.

Κάτωθεν του Ναού, σημειώνει επίσης, υπάρχει ένα χωράφι γόνιμο έδαφος όπως

είναι και το υπόλοιπο έδαφος που το περιβάλλει, αλλά τα αμπέλια δεν μεγαλώνουν σ'αυτό παρά τις προσπάθειες των χωρικών. Το παράξενο αυτό φαινόμενο είναι θέμα πολλών συζητήσεων στο χωριό.

Ο Άγιος Επιφάνιος μια μέρα έστειλε κάποιον στον Αββά Ιλαρίωνα, κάνοντας του τούτη την παράκληση:

- Έλα για να ιδωθούμε πριν εγκαταλείψωμε το σώμα μας. Κι όταν έφθασε έννοιωσαν και οι δύο μεγάλη χαρά. Για γεύμα τους έφεραν ένα πουλί.

Ο Επιφάνιος το πήρε και το έδωσε στον αββά. Τότε ο γέροντας του είπε:

-- Συγχώρησέ με, αλλά από τότε που φόρεσα το μοναχικό σχήμα δεν έχω φάει κρέας.

Τότε ο επίσκοπος του απάντησε:

-- Εγώ, από τότε που έγινα μοναχός δεν άφησα κανένα να κοιμηθή με παράπνο εναντίον μου και δεν πλάγιασα με παράπνο εναντίον κανενός άλλου. Ο γέροντας του απάντησε.

-- Συγχώρησόν μοι, ότι η ση πολιτεία μείζων εστι της εμής.

Στο Γεροντικό διαβάζουμε, ανάμεσα στα άλλα θαυμαστά ότι ένας μοναχός συνήθιζε να μαγειρεύει εξαιρετικά νόστιμα φαγητά. Οι άλλοι πατέρες τον ρώτησαν κάποτε τι το ιδιαίτερο είχε η συνταγή του ή τι υλικά χρησιμοποιούσε, αλλά εκείνος απάντησε ότι δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα πιάτο βραστές φακές. Μετά από πολλές πιέσεις ομολόγησε το μυστικό του, ότι σε κάθε στάδιο της προετοιμασίας του φαγητού είχε τη συνήθεια να λέει μια προσευχή μετανοίας.

Ο μισοτελειωμένος τάφος.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων, Πατριάρχης Αλεξανδρείας, για να μην φουσκώσει ποτέ από την υπερηφάνεια και ξεχάσει ότι είναι κοινός θνητός, ζήτησε από τους υποτακτικούς του να του φτιάξουν τον τάφο του και να τον αφήσουν μισοτελειωμένο. Μετά τους παρεκάλεσε, κάθε φορά που θα γινόταν μεγάλη γιορτή, να έρχονται μέσα στην επίσημη αίθουσα και μπροστά σε όλους του προσκεκλημένους να του λένε δυνατά : “Ο τάφος σου Δέσποτα είναι μισοτελειωμένος. Δώσε μας εντολή να τον αποτελειώσουμε γιατί είναι άγνωστη η ώρα του θανάτου σας”.

Οποτεδήποτε ρωτούσαν τον πατέρα Νικόλαο Πεκατώρο πως περνούσε, χωρίς παράλειψη θα χαμογελούσε και θα έλεγε: «πεθαίνω». Δεν ήταν ποτέ μια δραματική έκφραση, ούτε το έλεγε με παράπνο. Ήταν απλά μία πραγματικότητα. Πέρασε τον χρόνο της ζωής του στη γη με την επίγνωση αυτής της πραγματικότητας...

Ανθρώπινο κρανίο ενός ιερέως της Ίσιδος προς Μέγα Μακάριο:

- .. Κάθε φορά που νοιώθεις συμπάθεια για τους κολασμένους και προσεύχεσαι γι' αυτούς παίρνουν λίγη άνεσι. (βλέπει ο ένας τον άλλο, παίρνει μικρή παρηγοριά μέσα στη φωτιά που είναι...)

- Εμείς που δε γνωρίσαμε ποτέ τον αληθινό Θεό, βρίσκομε κάποιο έλεος. Εκείνοι όμως που Τον γνώρισαν, αλλά με τα έργα Τον αρνούνται, βασανίζονται ανελέητα.

Πίσω στην αρχή της σελίδας

Όταν ο Άγιος Δανιήλ ο Στυλίτης μπήκε στον ειδωλολατρικό ναό στην Προποντίδα, τα δαιμόνια ούρλιαζαν, αλλά ο άγιος κρατώντας τον Τίμιο Σταυρό τα φυγάδευσε.

Πίσω στην αρχή της σελίδας

Ο Άγιος ο Νικόλαος ο Πλανάς (†1932), ένας άγιος των ημερών μας, λειτουργούσε καθημερινά, χωρίς διακοπή, σε διάστημα μισού αιώνα. Στο διάστημα αυτό τύχαινε κάποτε να μην έχει πρόσφορο. Πάντοτε όμως εξοικονομούσε είτε από τους πιστούς είτε από τους γύρω φούρνους.

Κάποια μέρα είχε προχωρήσει ο όρθρος αρκετά, αλλά πρόσφορο δεν φαινόταν πουθενά. Έστειλε να ψάξουν στους φούρνους και στις νοικοκυρές που πάντα είχαν. Κοίταξε και στα ντουλάπια του ιερού, μήπως είχε αφήσει άλλος ιερέας. Μα κανένα αποτέλεσμα. Στενοχωρήθηκε μέχρι δακρύων.

Κάποια στιγμή τον βλέπουν να βγαίνει στην ωραία πύλη κρατώντας ένα πρόσφορο φρέσκο-φρέσκο. Το είχε βρει πάνω στην αγία τράπεζα! -Κοιτάξτε παιδιά μου, τι σημείο μου έκανε ο Θεός, είπε συγκινημένος και χαρούμενος. Όλα τα θαύματα, σημεία τα έλεγε. Τα θεωρούσε φυσικά, γιατί είχε μεγάλη πίστη. Στα συναξάρια συναντάμε ασκητές που τους υπηρετούσε άγγελος Κυρίου. Πολύ φυσικό λοιπόν να υπηρετούσε άγγελος Κυρίου και τον παπα-Νικόλα, τον «εντός του κόσμου διαβιούντα αληθινόν ασκητήν».

Αρκετοί ενορίτες του, κυρίως μικρά παιδιά, τον έβλεπαν ότι λειτουργούσε κυριολεκτικά μεταρσιωμένο. «Η φήμη του παπα-Νικόλα», διηγείται σεβαστή γυναίκα, «είχε απλωθεί σ' όλη την Αθήνα. Κάποτε, παραμονή Χριστουγέννων, ξεκίνησα με τα εγγονάκια μου για να κοινωνήσω από τα αγιασμένα χέρια του. »Τότε στη Βουλιαγμένη ήταν ακόμα ερημιά. Είκοσι χαμόσπιτα σκόρπια εδώ κι εκεί και τριγύρω χωράφια. Στη θέση της σημερινής εκκλησίας υπήρχε ένα παλιό βυζαντινό εκκλησάκι, μικρό σαν κουβούκλιο, χαμηλό και μισοσκότεινο. »Είχαν έρθει και άλλες οικογένειες με τα παιδάκια τους. Κάποια στιγμή που ο παπα-Νικόλας εμφανίστηκε στην ωραία πύλη κρατώντας το άγιο ποτήριο, το εγγονάκι μου φώναξε: »-Γιαγιά, ο παπάς περπατάει στον αέρα! »-Πάψε, του λέω, ενώ συγχρόνως σταυροκοπήθηκα. Πως περπατάει στον αέρα; »-Τον βλέπω κι εγώ, φώναξε άλλο παιδάκι. Δεν πατάει κάτω. Στο «μετά φόβου...» πλησιάσαμε όλες οι γυναίκες και τα παιδάκια να κοινωνήσουμε. Ο παπα-Νικόλας δεν είχε ακούσει τίποτε, αλλά κι αν είχε ακούσει. Δεν έδωσε καθόλου προσοχή. »Από τότε ερχόμουν πάντοτε εδώ και κοινωνούσα. Και κάθε φορά ήταν αδύνατον να μην ακούσω παιδάκια να φωνάζουν: »-Ο παπάς περπατάει στον αέρα!»

Το 1920, ανήμερα τα Χριστούγεννα, ο όσιος λειτούργησε στον άγιο Ιωάννη Βουλιαγμένης. Όταν βγήκε να κοινωνήσει πιστούς, πλησίασε και μια γυναίκα με το μωρό της. Αφού κοινωνήσε το μικρό, το έδωσε σε μια κοπέλα, την Ιουλία, να το κρατήσει. Η Ιουλία, καθώς το κρατούσε, γύρισε και κοίταξε τον ιερέα. Τότε παρά λίγο να της πέσει το παιδί από τα χέρια. -Πρόσεξε! Τι έπαθες; της φώναξε η γυναίκα. -Βλέπω τον παπά να στέκεται πάνω σ' ένα σύννεφο, απάντησε εκστατική. Άλλοτε πάλι, ενώ λειτουργούσε ο όσιος στον προφήτη Ελισσαίο, έγινε και τούτο: Ένα οκτάχρονο παιδάκι βγαίνει κάτωχρο από το ιερό και λέει στη μητέρα του: -Μαμά, ο παπα-Νικόλας είναι τόσο ψηλά από τη γη! Και της έδειξε μισό πήχη με το χεράκι του.

(Θαύματα και Αποκαλύψεις από τη Θεία Λειτουργία, Έκδοση Ι. Μονής Παρακλήτου Αττικής).

Ο Άγιος Μάρτυς Αναστάσιος ο Πέρσης (ο Μαργουδαντ) ήταν μάγος της Περσίας ειδωλολάτρης. Όταν το 614 μ.Χ. απήχθη ο τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός από τους Πέρσες, ζήτησε να μάθει τα σχετικά μ' αυτόν. Και η χάρις Του έκαμε ώστε ο μάγος αυτός να κατακλυσθεί από αγάπη προς το Χριστό και όχι μόνο εβαπτίσθη, αλλά δέχτηκε τόσο το μαρτύριο της συνειδήσεως, (έγινε δηλαδή μοναχός), αλλά και το μαρτύριο του αίματος. Υπέστη δεινά κολαστήρια και φρικτό θάνατο δια την αγάπη του Χριστού.

[Πίσω στην αρχή της σελίδας](#)

Η εναέρια προσευχή

Η πριγκίπισσα Ε.Σ. είχε ένα ανηψιό που υπόφερε από τέτοια αδυναμία, ώστε δεν μπορούσε να περπατήσει μόνος του. Τον έφερε λοιπόν με φορείο στο Σάρωφ και τον οδήγησε στον όσιο Σεραφείμ.

Ο στάρετς εκείνη την ώρα στεκόταν στην πόρτα του κελλιού του, σαν να περίμενε τον άρρωστο. Αφού μπήκαν μέσα, του είπε:

- Θα προσευχηθούμε και οι δύο, χαρά μου, κι εσύ κι εγώ. Πρόσεξε όμως! Θα μείνης ξαπλωμένος όπως είσαι και δεν θα γυρίσης από το άλλο πλευρό.

Ο νέος έμεινε πολλή ώρα σ' αυτή τη θέση, μέχρι που εξαντλήθηκε η υπομονή του και θέλησε από περιέργεια να δει τι κάνει ο όσιος. Γυρίζει λοιπόν και βλέπει τον άγιο να προσεύχεται μετέωρος, στον αέρα! Ήταν τόσο ξαφνικό και ασυνήθιστο το θέαμα, που έβαλε τις φωνές.

Ο στάρετς τελείωσε την προσευχή, πλησίασε τον άρρωστο και του είπε:

- Τώρα λοιπόν θα πης σε όλους ότι ο Σεραφείμ είναι ένας άγιος και προσεύχεται στον αέρα... Πρόσεξε! Μέχρι να πεθάνω, μην πης σε κανένα αυτό που είδες, διαφορετικά θ' αρρωστήσεις πάλι.

Ο νέος σηκώθηκε από το κρεβάτι. Στηριζόταν βέβαια σε άλλους, αλλά βγήκε από το κελί περπατώντας. Στον ξενώνα τον πολιόρκησαν με ερωτήσεις:

- Τι σου έκανε, τι σου είπε ο π. Σεραφείμ;

Προς γενική όπως κατάπληξη δεν τους είπε ούτε λέξη. Στην Πετρούπολη έφθασε τελείως υγιής! Μετά από καιρό, αφού πληροφορήθηκε ότι ο όσιος εκοιμήθη, φανέρωσε την εναέρια προσευχή του αγίου.

Από το Γεροντικό

Δύο αδέρφια πήγαν μαζί στην έρημο κι ασκήτευαν στην ίδια καλύβη. Ο διάβολος, φθονώντας την αγάπη τους, βάλθηκε να τους χωρίση.

Ένα βράδυ ο νεώτερος πήγε ν'ανάψη το λυχνοστάτη, τον αναποδογύρισε και χύθηκε το λάδι. Ο μεγαλύτερος θύμωσε και του έδωσε ένα μπάτσο. Τότε ο πιο

μικρός, χωρίς να ταραχτή, έσκυψε, του έβαλε μετάνοια και είπε ταπεινά:

- Συγχώρησε την απροσεξία μου, Αδελφέ. Τώρα αμέσως θα ετοιμάσω άλλο.

Την ίδια νύχτα ένας ειδωλολάτρης ιερέυς, που έτυχε να βρίσκεται μέσα στο ειδώλειο, άκουσε τα δαιμόνια να κάνουν δικαστήριο μεταξύ τους. Ένα απ' αυτά ομολόγησε ντροπιασμένο στον αρχηγό του:

- Πηγαίνω και κάνω άνω κάτω τους Μοναχούς. Μα τι φταίω, όταν κάποιος απ' αυτούς γυρίζη και βάζη στον άλλο μετάνοια και μου καταστρέφη όλη τη δουλειά;
- Ακούγοντας αυτά ο ειδωλολάτρης, έγινε ευθύς χριστιανός κι' αποτραβήχτηκε στην έρημο. Σ' όλη του τη ζωή κράτησε στην καρδιά του την ταπείνωσι και στο στόμα του είχε διαρκώς πρόχειρο το «συγχώρησόν με».

